

QUANTA RAÓ TENIA L'ÀVIA

Hola, soc la Lulú i visc en un petit poble de la muntanya on sovint hi fa molt fred, encara que la meva àvia diu que no en fa tant i que les coses han canviat i que... bé, és igual, històries de gent gran.

Avui, estic contenta perquè ara mateix estic de camí a l'observatori d'aus per passar la tarda amb les meves cosines: la Lara, la Sara i la Tanit.

-Em deixes els prismàtics Lulú que amb els meus no hi veig?

-Un moment Lara que crec que veig una àguila.

Tot d'una, va venir una forta ventolera i un remolí l'enlairà. XOF!!!

-Ostres! Què bé que estic, és com si flotés! Què tou que és això, és...un matalàs, aquí sí que m'hi podria estirar i passar hores i hores llegint. Però que estrany tot aquí! No hi ha ningú? Lara, Sara, Tanit, on esteu?

Fa molta calor aquí, no sé pas com pot ser això! Però espera! Sembla que m'estigui mullant els pantalons! Què està passant! Què plou! XOF!!!

Quines magnífiques vistes que hi ha des d'aquí dalt del cim de la muntanya però...com pot ser que en plena primavera no hi hagi herba als prats? Està tot sec, marró, ple de colors apagats...quina tristor! I...què deuen menjar les vaques doncs?

Mira, si allí hi ha un riu, quina gràcia! M'hi aproparé a veure si puc tocar l'aigua. Potser tinc sort i hi veig algun peixet nedar. Però si que hi baixa poca aigua! Està quasi bé sec i, a més a més, ple de brutícia al fons i les vores plenes de plàstics. Què ha degut passar? Sovint ens imaginem les muntanyes com a paratges remots, salvatges i intactes, com els últims racons del planeta on una persona hi pot arribar. Però la realitat veig que és molt diferent! Sempre havia sentit dir a l'avi que a la primavera els prats estaven florits, plens d'herba, alta, bonica i brillant, on les vaques hi pasturaven tranquil·lament. Al costat, rierols d'aigua neta i cristal·lina per on baixaven peixets i petits animalets. Però de ben segur, que aquest no és pas el paisatge que ell sempre m'ha descrit des que soc petita.

Em rento les mans però.... què calenta està l'aigua! Uooo! Que me'n vaig!!!! Quin tobogan tan llarg i gran! Què divertir és! XOFF!!!

Ara sí! Xopa del tot! Mira quins peixets més bonics, almenys aquí sí hi puc veure alguna cosa! Però espera, què és tot allò que flota per allí? M'hi aproparé nedant. Ostres, si és un banc de peixos morts! Què els ha degut passar? I allí també hi ha més brutícia, més i més plàstics ,com els que hi havia al riu! Quina llàstima!

Comença a ploure i cada vegada més fort! He de sortir del mar el més aviat possible però no puc! El corrent m'estira endins i la força de l'aigua pot més que jo! Que se m'emporta...SORPRESA! Una mànega marina m'ha xuclat i en caure, el mateix ensurt em desperta!

Afortunadament tot aquest viatge ha estat un somni. Com no podia ser d'una altra manera, la Lara ho va explicar a la seva àvia que, mentre l'escoltava, anava donant "copets de cap" confirmant la narració de la seva neta. En acabar li va dir:

-De vegades, els somnis tenen una part de realitat i aquest em dona la raó al que et vinc explicant sobre el canvi climàtic.

-Doncs sí àvia, tens molta raó, t'hauré d'escoltar més!

-Veus com els meus **CONEXIMENTS** basats en l'experiència, junt amb els coneixements i experiències d'altres persones, estudiosos i científics, fan que la **CIÈNCIA BÀSICA** tingui la **NECESSITAT** d'explicar les diverses maneres de com actuar i solucionar els problemes de la societat actual?

L'endemà, la Lulú, en arribar al col·legi, va explicar el seu somni. Després d'un intercanvi d'opinions a l'aula, van elaborar un petit projecte amb totes les propostes que havien presentat. Tots es van conscienciar de la necessitat tan urgent que hi havia de començar a actuar per tal d'aturar la destrucció del nostre planeta, la Terra.

Clàudia Viladrich Cirés

Col·legi Episcopal de Lleida